mest rómo likuma, mis mittogi weel tunnistas mitme armastusse sannaga. Mónningane tootas nüüd ka, kuida ta tahtis surema holega omma lapsi kaswatada, et nemmad óppiksid aegsaste Jummalat kartma ja wannemad süddamest auustama. Mónne aia párrast hakkas Peter jälle ja útles:

„Selletasite meile praego, kust hinge hádda touseb, ja meie olleme tootanud selle hádda wasto óiget abbi otsida. Agga óiete silma náhtawalt kaswab meie páiwil rahwa kehwus, ja waesus kippub mitme maiasse. Ommeti wanna párris orja pólli on meie maalt ammo jo lóppenud; ka on meil, Jummal olgo tánnatud, head wannemad ja wallitsejad, kes meile head sowiwad. Kust nüüd touseb meie rahwa suur kehwus ja waesus?"

Keikide silmad pórasid kohhe Toma pole, ja wimaks pallusid teised tedda, et temma selletaks sedda neile árra.

„Ei tea minna mitte," útles aus Tónni perremees, „kas selle asja sees ka jouan selget hakkatust úlleswótta, ni kuida teise asja polest Jummala sanna mind olli óppetanud. Agga katsugem ikka, kas ehk arrud lähhewad jutto aiades selgemaks! Essiotsa arwan tarwis ollewad Peetri sannade kórwa weel lissada, et innimeste arwates ommeti meie wallas óigust móda kehwust ei peaks kaewatama, sest kórtsud ammo pandud wina polest kinni ja praego polle meie keskis teátud jomameest, kes olleks winaga omma ellamist raisanud. Kui siiski waesust leida, siis kúl peab ka se maialt tullema, kui winast. Ei waene aeg, — et nüüd jo mitto aastat wilja woos olnud kassina woito, — polle sedda teinud, sest mónningane maiamees, ja ka mitto hakkajagi leidnud omma pallokest ja kossunud peálegi jouu polest. Jummala abbiga polle meie liggidal ka mitte weikse tóbbe olnud. Kust siis kehwus tousnud? Jälle pean útlema, et maialt wigga touseb! Kui nüüd jättame neid arwamata, kellele perrepiddaminne ei lähhe korda, egga woigi korda miñna, kes, et kúl isse kaunid tóteggiad, ommeti ei oska orjad sundida, ei oska warro piddada, kelle maia luk polle kindel ehk seddasuggust awwalikko wigga, siis on weel úks sallaja wigga mitmele kehwust ja

Eesti ma rahwa Kalender 1844, lk. 27